

Joost van Hamel

*School of Mathematics and Statistics
University of Sydney, NSW 2006, Australia*

Column Wiskundigen in den vreemde

From down under

Sinds mei werkt Joost van Hamel als postdoc aan de faculteit wiskunde van de Universiteit van Sydney. In zijn vorige column heeft hij verteld hoe hij daar terecht is gekomen. Deze keer meer over het leven en werken in Sydney.

Zandsteen, neo-gothiek en grasvelden. Op een bewolkte dag is het bijna alsof je op een oude Engelse universiteit bent, ware het niet dat op de achtergrond een on-Europees cluster wolkenkrabbers ligt: het centrum van Sydney. De universiteit, gesticht in 1850, is sinds 1855 gevestigd op de huidige campus, vlak bij het centrum van de stad. Het is een mooi terrein met veel historische gebouwen. De wiskundefaculteit zit in een jaren '60-kolos die nodig aan renovatie toe is, maar dat wordt meer dan goed gemaakt door het schitterende uitzicht vanuit mijn werkkamer over de campus en de stad.

De Universiteit van Sydney heeft ruim vijfendertigduizend studenten, meer dan de meeste Nederlandse universiteiten. De wiskundefaculteit is daarnaast lopen er zo'n twintig postdocs rond. Er wordt veel onderwijs gegeven. Eerste en tweedejaars colleges worden gevolgd door honderden studenten natuurwetenschappen en techniek. In het derde jaar kiezen studenten een of twee specialisaties voor hun Bachelor-graad. Dan neemt het aantal wiskundestudenten behoorlijk af. Daarna is er de mogelijkheid nog een vierde jaar te doen voor een Honours-vermelding. Op dat moment worden de aantallen enigszins vergelijkbaar met Nederland: een stuk of twintig studenten per jaar.

Het onderwijs komt bijna volledig neer op de vaste stafleden, die hier heel veel tijd aan kwijt zijn, meer dan in Nederland. In tegenstelling tot Amerika doen postdocs hier alleen onderzoek, hooguit geven ze af en toe op vrijwillige basis een college. Promovendi (die hier net als in Engeland of Amerika als studenten gezien worden) kunnen bijverdienen met het geven van werkcolleges.

Voor de financiering van het onderzoek speelt de ARC (Australian Research Council) een grote rol, naar mijn idee groter nog dan NWO in Nederland. Niet alleen worden vrijwel alle postdocs hier betaald door de ARC, maar ook vaste stafleden worden geacht hun budget voor reizen en bezoekers voor een groot deel zelf te verdienen met onderzoeksbeurzen. Iedereen, ook ik, heeft hier een eigen 'rekening' lopen, compleet met maandelijks afschriften. Ik heb het idee dat

het ARC hier meer geld besteedt aan wiskunde dan NWO in Nederland, maar het kan ook zijn dat de mensen hier aan de Universiteit van Sydney uitzonderlijk succesvol zijn met hun aanvragen.

Van andere postdocs die naar het buitenland gaan hoor ik wel eens verhalen dat ze behoorlijk geïsoleerd zitten, dat niemand naar hen omkijkt en dat degenen met wie ze over wiskunde willen praten het veel te druk hebben om tijd aan hen te besteden. Voor mij was de komst naar Sydney wat dat betreft een gok. Ik kende hier niemand aan de faculteit. Zou ik de komende jaren ook alleen op mijn kamertje zitten, afhankelijk van e-mail contacten met mensen in Europa?

Gelukkig is het zo niet gegaan. De sfeer op de faculteit is erg sociaal en hartelijk. Vanaf het begin werd ik helemaal opgenomen in de algebra-groep, meegenomen om koffie te drinken of te lunchen. Ook met andere mensen op de faculteit is het makkelijk af en toe een praatje aan te knopen. Hoewel er hard gewerkt wordt, gaat het er toch allemaal wat ontspannener aan toe dan in Nederland. Het is hier wat minder in de mode te laten zien hoe druk je het hebt, en tijd voor elkaar vrijmaken is vanzelfsprekend.

Wiskundig gezien was het van tevoren al duidelijk dat ik mijn horizon zou moeten verbreden om aansluiting met de mensen hier te vinden. Een goede aanleiding om nieuwe gebieden te verkennen. Inmiddels ben ik met wat promovendi en postdocs een seminar begonnen op het raakvlak van onze verschillende interesses. Ook werk ik samen met mijn (onofficiële) begeleider Gus Lehrer aan een probleem. Daarnaast heb ik ook mijn lopende onderzoek weer opgepakt.

En dan is er natuurlijk het leven buiten de faculteit. Jacqueline en ik hebben een leuk appartement gevonden, in Bondi, niet ver van het strand. Het is een wijk uit de jaren dertig, ruim opgezet, en net als de rest van Sydney heel groen maar toch stedelijk. Het is nog winter nu ik dit schrijf, maar de zon schijnt en het is overdag al lekker warm. In de weekends zijn we al een paar keer naar nationale parken net buiten de stad geweest. Dat is een heerlijk gevoel dat zelfs in de stad de natuur en de wildernis zo dichtbij zijn. De eerste vrienden hebben we ook al gemaakt; natuurlijk vooral mede-buitenlanders en mensen die uit andere delen van Australië komen. Echte Sydneyers leren kennen zal waarschijnlijk meer werk kosten. ←